เหตุใดต้องรับธรรม

爲什麼要求道

เหตุใดต้องรับธรรม

爲什麼要求道

เหตุใดต้องรับธรรม ?

ร่วมศึกษาโดย... เย่วรรณา

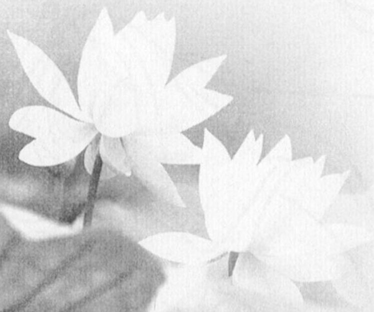

ให้ข้าว ให้น้ำ กินไปก็หมดได้
สร้างบ้าน สร้างเรือน นานไปก็ผุพัง
ให้ธรรมะคือให้ปัญญารู้ความเป็นจริง
ก็จะอยู่คู่กับจิตเขาไปตลอดกาล

สพฺพทานํ ธมฺมทานํ ชินาติ

การให้ธรรมะจึงเป็นทานอันสูงสุด

คำนำ

ด้วยพระมหากรุณาธิคุณของฟ้าเบื้องบน พระองค์ธรรมมารดาผู้ประทานญาณแห่งชีวิตและสรรพชีวิตทั้งหลายในโลก เป็นเวลานานมาแล้วที่ญาณฟ้านั้นจากดินแดนบ้านเกิดอันวิสุทธิ์ลงมาเกิดอาศัยร่างกายสับเปลี่ยนหมุนเวียนอยู่ในโลกแห่งนี้กว่าหกหมื่นปีแล้ว หนทางที่ญาณฟ้าเคยใช้เดินทางกลับบ้านที่จากมาบัดนี้หลงลืมไปเสียสิ้น ถูกปกคลุมไปด้วยหญ้าและวัชพืชจนมองไม่เห็นทาง

บัดนี้ กาลเวลาของโลกเข้าสู่ "ยุคท้ายปลายกัป" หมายถึง วันสิ้นสุดของโลกนี้ใกล้มาถึงแล้ว ถึงเวลาที่เบื้องบนจะเรียกญาณฟ้ากลับคืน สายทองจากพระองค์ธรรมมารดาเจ้าหย่อนลงฉุดช่วยจิตวิญญาณอีกครั้ง ครั้งนี้เป็นครั้งสุดท้ายและนับเป็นครั้งที่ยิ่งใหญ่ที่สุด นี่คือทางรอดเดียวที่จะช่วยนำญาณฟ้าที่หลงอยู่ในโลกโลกีย์แห่งนี้กลับคืนสู่บ้านเกิดได้

สายทองของเบื้องบนในยุคนี้ก็คือ "กราบขอรับวิถีธรรม" ประโยคนี้ทำให้สงสัยว่า รับธรรมคืออะไร ? แล้วเหตุใดจึงต้องรับธรรม ?

ข้าพเจ้าเป็นบุคคลหนึ่งที่มาพบกับ "วิถีอนุตรธรรม" โดยการเชื้อเชิญของผู้แนะนำรับรองในขณะนั้น หลังจากรับธรรม ก็ศึกษาและบำเพ็ญปฏิบัติทดลองจนกระทั่งมั่นใจและแน่ใจว่า **"ธรรมะนี้เป็นของจริง ไม่ใช่ของปลอม"** ธรรมะนี้เป็นธรรมะอันวิเศษ สูงส่งล้ำค่า เป็นธรรมะเดียวกันกับพุทธอริยเจ้าและองค์ศาสดาทั้งหลายตรัสรู้ ธรรมะนี้เป็นแก่นธรรม เป็นต้นกำเนิด เป็นรากฐานของชีวิต เป็นประตูที่จะนำจิตวิญญาณเราไปสู่หนทางหลุดพ้นจากการเวียนว่ายตายเกิดได้อย่างแท้จริง

ข้าพเจ้าหวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือเล่มนี้จะช่วยคลายข้อสงสัยให้กับทุกท่าน และเป็นกุญแจที่จะไขข้อข้องใจให้กระจ่างชัดเจนยิ่งขึ้น

เมื่อโลกกามสู่หายนะ ธรรมะจะปรากฏ

เหตุใดต้อง **รับธรรม** ?

เรื่องนี้เป็นสิ่งที่สำคัญมาก ที่เราจะต้องมาศึกษาและทำความเข้าใจให้กระจ่าง มิเช่นนั้นแล้วก็จะพลาดโอกาสในการมารับรู้ถึงหนทางที่จะกลับคืนสู่บ้านเดิม ซึ่งเป็นหนทางที่พุทธอริยเจ้าทุกพระองค์ต่างค้นหาและค้นพบ ด้วยความลำบากยากยิ่ง

หลายคนมักจะมีความคลางแคลง สงสัยว่า ธรรมะคืออะไร ?

แล้วทำไมจึงต้องรับธรรม ?

เราก็มีธรรมะอยู่แล้ว นับถือพระพุทธเจ้าเป็นสรณะ ไปวัด ฟังธรรม สร้างบุญกุศล บริจาคทานเป็นประจำอยู่แล้ว...

แล้วทำไมจึงจะต้องมารับธรรมะอีก...

ธรรมะนี้เป็นศาสนาหรือเปล่า ?

เป็นลัทธิอะไร ?

เมื่อรับแล้วจะมีกฎบังคับให้เลิกนับถือศาสนาที่ตนนับถืออยู่หรือไม่ ?

ใช่หรือไม่ว่า สิ่งเหล่านี้คือคำถาม ที่ทำให้คนส่วนใหญ่ไม่กล้าและกลัวที่จะมาขอกราบรับวิถีธรรม จึงเป็นการพลาดโอกาสในครั้งนี้ และเป็นการสูญเสียโอกาสทองครั้งนี้ไป ดังคำกล่าวว่า...

“ มีบุญเกิดทันพระพุทธะ
ไม่มีบุญเกิดหลังพระนิพพาน ”

สิ่งศักดิ์สิทธิ์กล่าวไว้ว่า **"การที่ได้ร่างมาเป็นมนุษย์ถือว่าโชคดีที่สุด"** เพราะโลกมนุษย์เป็นโลกแห่งโอกาส

โอกาสที่อยู่ใกล้อริยมรรคผลมากที่สุด...

โอกาสที่จะได้สร้างบุญกุศล...

โอกาสที่ได้บำเพ็ญปฏิบัติธรรม...

โอกาสที่จะได้ลบล้างกรรม...

โอกาสที่จะได้เจริญปณิธานตน...

และโอกาสที่จะสำเร็จธรรม...

ทั้งนี้ การบำเพ็ญธรรมของแต่ละยุคแต่ละสมัยจะมีข้อแตกต่างกันไปตามกาลเวลา ซึ่งเป็นเรื่องที่มนุษย์ไม่สามารถกำหนดกฏเกณฑ์ขึ้นเองได้ จึงเป็นเรื่องของฟ้าเท่านั้นที่เป็นผู้กำหนด ซึ่งการสำเร็จธรรมในสมัยก่อนนั้นจะต้อง **"บำเพ็ญก่อน จึงจะได้รับ"** พูดง่ายๆ ก็คือต้องบำเพ็ญคุณธรรมความดีทั้งบุญภายนอกและกุศลภายในจนกว่าจะถึงพร้อมตามที่เบื้องบนกำหนดครบทั้ง 3,000 บุญ 800 กุศล จึงจะ

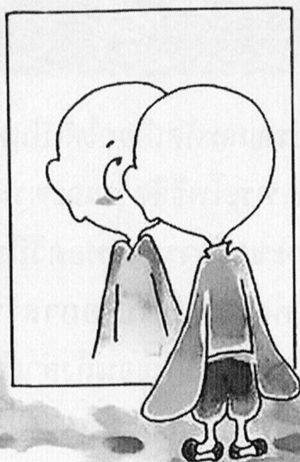
ได้รับการโปรดและคัดเลือกให้เป็นพระอรหันต์ อริยะปราชญ์ เมธี พระโพธิสัตว์ และพระพุทธะ

แต่วาระของการถ่ายทอดวิถีธรรมในยุคปัจจุบัน ฟ้าเมตตาให้คนบุญได้มีโอกาสรับธรรมะก่อนและผ่านขั้นตอนการบำเพ็ญจนถึงสำเร็จธรรม โดยต้องผ่านขั้นตอนทั้ง 5 ก็คือ

1. รับธรรม
2. ศึกษาธรรม
3. บำเพ็ญธรรม
4. ปฏิบัติธรรม
5. สำเร็จธรรม

ซึ่งจะแตกต่างจากผู้บำเพ็ญธรรมในอดีตต้องบำเพ็ญก่อนจึงจะได้รับ

เพราะฉะนั้น **การรับธรรม** ก็คือบันไดขั้นแรกที่เราจะได้รับรู้ถึงตัวตนที่แท้จริงคือ "ญาณฟ้า" หรือ "พุทธจิตธรรมญาณ" ที่สถิตอยู่ในตัวเรา ที่เราเคยเรียกเขาว่า "วิญญาณ" นั่นเอง

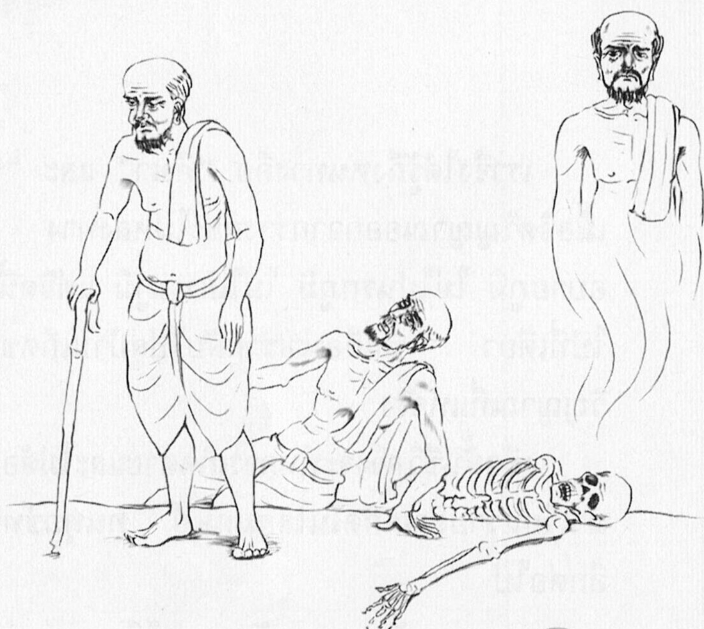

เธอคือใคร ?
เธอคือฉัน ?
แล้วถ้าอย่างนั้น ฉันคือใคร ?

เราจึงได้รู้ถึงหนทางคือ **"ที่มา"** และ **"ที่ไป"** เมื่อจิตวิญญาณออกจากร่างก็จะไม่หลงทาง ไม่ไปอบายภูมิ ไม่ไปนรกภูมิ ไม่ไปเทวภูมิ แต่จิตนี้จะมุ่งไปที่เดียว นั่นคือนำเรากลับไปสู่บ้านเกิดของจิตวิญญาณที่แท้จริง

เมื่อนั้นชีวิตจึงจะพ้นการเกิดตายและไม่ต้องกลับมาเวียนว่ายตายเกิดในโลกมนุษย์ ทนทุกข์ทรมานอีกต่อไป

เพราะฉะนั้น การรับธรรมก็คือการมารับรู้ถึงรากของชีวิตที่แท้จริงนั่นก็คือ **"จิตวิญญาณ"** รู้ถึงต้นกำเนิด รู้หนทางมาและหนทางกลับของจิตวิญญาณนั่นเอง

กฎอนิจจัง **ความจริงแห่งชีวิต**?

ชีวิตคือ **"การเวียนว่ายตายเกิด"**

เมื่อมีการเกิดย่อมหนีการตายไปไม่พ้น

พุทธอริยเจ้าต่างให้ความสำคัญในเรื่องเกิดตายซึ่งเป็นเรื่องที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต

เพราะการเกิดตาย เป็นการเดินทางที่ยาวนานไร้จุดหมาย ไม่มีที่สิ้นสุด

เพราะการเกิดคือการเริ่มต้นเดินทางเพื่อไปสู่ความตาย

ใช่หรือไม่ว่า ทุกชีวิต ไม่ว่าจะเป็นกษัตริย์ คนร่ำรวยหรือยากจน คนมีความรู้หรือไม่มีความรู้ คนฉลาดหรือโง่เขลา แม้กระทั่งสัตว์เดรัจฉาน สุดท้ายแล้วก็ต้องเดินทางไปสู่ความตายเช่นเดียวกัน

คุณจะเป็นใคร มาจากไหน สุดท้ายก็หนีความตายไม่พ้น สุดท้ายก็เหลือเถ้าถ่านเพียงกองเดียว

แล้วอะไรล่ะที่ตาย ?

อะไรล่ะที่ถูกเผา ?

อะไรที่เป็นรังหนอน ?

จะต้องแยกแยะให้ชัดเจนว่า แท้จริงแล้วชีวิตของคนเราประกอบด้วย

1. **กายสังขาร** และ 2. **จิตวิญญาณ**

กายสังขารนั้นประกอบด้วยธาตุทั้ง 4 คือ ดิน น้ำ ลม ไฟ เป็นของปลอม ให้เรายืมใช้ ยืมอาศัยเพียงชั่วครั้งชั่วคราว

สุดท้ายแล้วก็เน่าเปื่อย กลายเป็นรังหนอน

หากเราไม่เข้าใจถึงสัจธรรมข้อนี้ว่า **กายเป็นของปลอมให้ยืมใช้** ตลอดชีวิตเราก็จะเหน็ดเหนื่อยกับมัน

ทุกข์กับมัน เพราะรักมัน...
ยึดติดมัน เพราะผูกพัน...
หวงมัน เพราะปรุงแต่ง...
ทุ่มเทให้กับมัน เพราะเป็นทาส...

มีกายสังขารก็หนีไม่พ้นทุกข์ทั้ง 8 คือ

1. ทุกข์ในการเกิด...
2. ทุกข์ในการแก่...
3. ทุกข์ในการเจ็บ...
4. ทุกข์ในการตาย...
5. ทุกข์จากการผิดหวัง...
6. ทุกข์ในการพลัดพราก...
7. ทุกข์จากการเป็นคู่อริ...
8. ทุกข์ในขันธ์ห้า...

ใช่ไม่ใช่นี่คือแปดทุกข์ที่มนุษย์ทั้งหลายทุกชีวิตจะต้องประสบพบเจอ และเป็นความจริงของชีวิตที่หนีไม่พ้นทุกข์ 4 สถานคือ

เกิดขึ้น ตั้งอยู่ เสื่อมสลาย ดับไป...

เพราะฉะนั้น ความสุขในโลกโลกีย์ ล้วนเป็นความสุขจอมปลอมทั้งสิ้น ไม่จีรังยั่งยืนและยาวนาน

หากจะเปรียบชีวิตเหมือนกับถนน

“ความทุกข์” นั้นเท่ากับระยะทางยาวของถนน

ส่วน“ความสุข”ก็แค่เพียงความกว้างของถนนเท่านั้นเอง

ชีวิตทั้งหลายสุดท้ายก็หนีไม่พ้นจากการเวียนว่ายตายเกิด ดังพระโอวาทของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ได้แต่งไว้เป็นทำนองเพลงหงษ์ปีกหัก...

"เกิดแล้วตาย... แล้วตาย... ทุกข์อยู่มิเว้นวาย เกิดตายทะเลทุกข์... โลกนี้แสนทุกข์ตรม... ทุกคนต้องอวสาน... เมื่อสิ้นลมปราณ ญาณออกจากร่างแล้วจะไปไหน ?"...

นี่แหละคือเป้าหมายซึ่งเป็นหัวใจสำคัญที่เราจะต้องมาศึกษาให้เข้าใจในเรื่องของ "จิตวิญญาณ"

เพราะจิตวิญญาณนั้นไม่ตาย

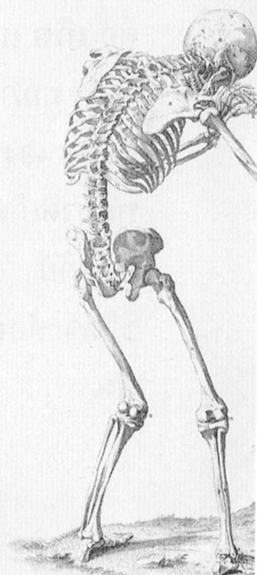
ความตายคือ "การเดินทาง"

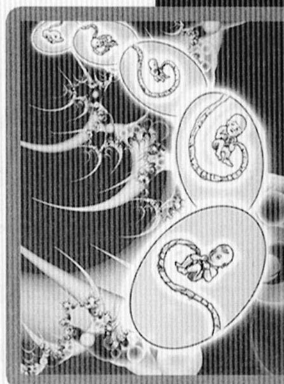
เดินทางไปไหนล่ะ ?

เดินทางไปสู่ชีวิตใหม่ ไปเกิดในภพในภูมิใหม่ ได้ร่างใหม่ ยังไม่จบสิ้นเพียงชาตินี้ชาติเดียว

มีตัวอย่างมากมายของคนตายแล้วฟื้น การกลับชาติมาเกิดและการระลึกชาติ เหล่านี้ย่อมเป็นเครื่องพิสูจน์ความจริงให้รู้ว่า **ชีวิตหลังความตายมีจริง ชาติหน้ามีจริง อดีตชาติมีจริง การเวียนว่ายตายเกิดมีจริง**

เมื่อจบชีวิตลง จิตวิญญาณต้องเดินทางไปรับกรรมและไปชดใช้ในสิ่งที่ตนได้สร้าง ได้กระทำในขณะที่ยังมีชีวิต

ชีวิตหลังความตายยังไม่จบสิ้น ตราบใดที่เรายังไม่รู้ประตูหลุดพ้นการเกิดตายตราบนั้นก็ต้องตกสู่การเวียนว่ายในสามภพภูมิคือ **เทวภูมิ มนุษย์ภูมิ นรกภูมิ**

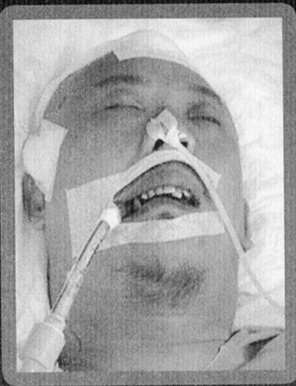
เวียนว่ายตายเกิดอยู่ในวัฏสงสาร กำเนิด 4 และภูมิวิถี 6 โดยไม่สามารถออกไปพ้นจากวงจรกรรมได้เลย ไม่ว่าคนหรือสัตว์ก็หนีไม่พ้นเหมือนกัน คือ **เกิด แก่ เจ็บ ตาย !**

ทุกภพทุกชาติ เกิดมาเพื่อรับผลตอบสนองของกฎแห่งกรรม ทุกภพทุกชาติเกิดมาก็ต้องมาพบเจอ 8 ทุกข์มหาภัย ซึ่งเป็นภัยใหญ่ที่มนุษย์ทุกชีวิตจะต้องเผชิญ ปฏิเสธไม่ได้ หนีไม่พ้น

แก่

เจ็บ

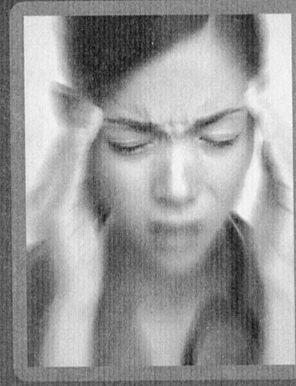
ตาย

พลัดพราก

เกลียดชัง

ขันธ์ห้า

ดังนั้น การ"**รับธรรม**" จึงเป็นการบอกให้รู้หนทางมา หนทางกลับว่า...

เราคือใคร ?...

เรามาจากไหน ?...

แล้วจะกลับไปสู่ที่ใด ?...

เดิมทีจิตวิญญาณทุกดวงต่างลงมาจากฟ้าแดนดินถิ่นนิพพานบ้านเกิด

แต่เมื่อลงมาเกิดในโลกแห่งนี้แล้ว ถูกอวิชชาบดบัง จิตเดิมแท้อันบริสุทธิ์ถูกครอบงำด้วยกิเลสตัณหา รัก โลภ โกรธ หลง ความยึดติด ยึดมั่นถือมั่น สุดท้ายจิตวิญญาณไม่อาจกลับคืนสู่ฟ้า แต่ต้องไปวนเวียนในวัฏสังสารชดใช้กรรม

ดังบทกลอนของกษัตริย์ *ซุ่นจื้อ* ตรัสว่า...

"เมื่อเกิดมาก็เลอะเลือน
เมื่อตายไปก็หลงทาง
เท่ากับเกิดมาไม่ได้อะไรในโลกนี้
ก่อนเกิดฉันคือใคร
เกิดแล้วใครคือฉัน
เมื่อเติบใหญ่จึงได้รู้จักตัวฉัน
แต่หลับตาจากไป ใครคือฉันอีก
สู้ไม่มาและไม่ไปจะดีกว่า
ไม่พาให้ตกทุกข์ระทม"

ดังนั้น จะเห็นได้ว่าหน้าที่สำคัญขององค์ศาสดาที่ลงมาสู่โลกนี้ก็คือ **“ชี้หนทางหลุดพ้นจากการเวียนว่ายตายเกิด”**

เพราะมีการเวียนว่ายตายเกิด พระองค์จึงไม่ต้องการให้ชีวิตตกสู่การเวียนว่าย พระองค์จึงตรัสว่า

วิญญาณออกทางหู กลายเป็นสัตว์บก
วิญญาณออกทางตา กลายเป็นสัตว์มีปีก
วิญญาณออกทางจมูก กลายเป็นมดแมลง
วิญญาณออกทางปาก กลายเป็นสัตว์น้ำ ฯ

ท่านขงจื่อกล่าวว่า...
“ใครเลยออกจากบ้าน ไม่เดินผ่านประตูใหญ่
แต่ไฉนจึงไม่ออกทางประตูธรรมเล่า”

“ประตูใหญ่” ก็คือ **ประตูที่จะนำเราไปสู่ความหายนะที่ยิ่งใหญ่ สู่การเวียนว่ายในภูมิวิถี 6**

ส่วน“ประตูธรรม” เป็นประตูแคบ เป็นทางผ่านของจิตวิญญาณที่จะออกไปพ้นจากการเวียนว่าย

6 ช่องทางนำวิญญาณไปเกิด

1. ทางกระหม่อม
ขณะมีชีวิตชอบทำบุญ
บริจาคทาน ถือศีลละเว้นบาป

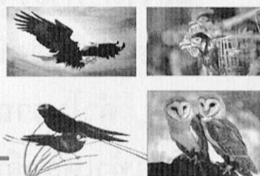
ชอบฟังแต่เรื่องไร้สาระ
คดโกง ทุจริตคอรัปชั่น เนรคุณ

3. ทางหู

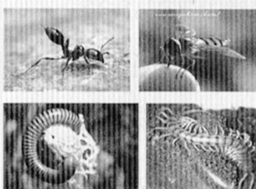

หมกมุ่นในกามคุณ
ปล้นฆ่า ข่มขืน ผิดศีล

4. ทางตา

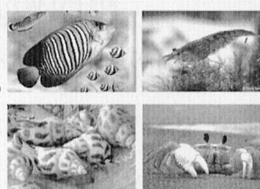

5. ทางจมูก
เสพกลิ่นลามก บุหรี่ กัญชา
ยาเสพติด และอบายมุข

2. ทางสะดือ
ขณะมีชีวิต
บุญก็ทำ บาปก็ไม่เว้น

6. ทางปาก
ปากเสีย พูดโกหก นินทา
ใส่ร้าย พูดหยาบโลน

"ประตูธรรม" เป็นประตูตรง ที่จิตวิญญาณใช้เป็นทางกลับคืนสู่มาตุภูมิแดนนิพพาน

ดังนั้น ผู้บำเพ็ญธรรมในอดีตยอมสละได้ทุกอย่าง ไม่ว่าทรัพย์สมบัติ ฐานะครอบครัว หน้าที่การงาน เดินทางข้ามป่า ข้ามภูเขา เป็นพันลี้ หมื่นลี้ แสวงหาพระวิสุทธิอาจารย์ (อาจารย์ผู้รู้แจ้ง) ถ่ายทอดวิถีธรรมวิถีจิตนี้ให้แก่ตน

คำโบราณกล่าวไว้ "ไร้บุญวาสนา แม้เดินจนรองเท้าเหล็กสึกก็ไม่อาจพบพระวิสุทธิอาจารย์"

ผู้บำเพ็ญธรรมในอดีตจะต้องผ่านขั้นตอนการบำเพ็ญเคี่ยวกรำอย่างหนักหนาสาหัส เพื่อแสดงถึงความจริงใจและศรัทธาเชื่อมั่น ผ่านการทดสอบจิตใจนับครั้งไม่ถ้วน จนเบื้องบนซาบซึ้งถึงความมุ่งมั่นที่จะไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคนานัปการ แม้แลกด้วยชีวิตก็ไม่เสียดายหากสำเร็จในปณิธาน เช่นนี้แล้ว จึงจะได้รับการถ่ายทอดวิถีธรรมนี้

ตัวอย่างเช่น องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ในสมัยที่พระองค์ทรงมีพระชนม์ชีพอยู่ พระองค์คือเจ้าชายสิทธัตถะ พระโอรสแห่งศากยวงศ์

ปณิธานบังเกิดขึ้นเมื่อพระองค์ได้เห็นนิมิตทั้ง 4 คือ **เกิดแก่เจ็บตาย** เป็นสิ่งที่มนุษย์และสรรพสัตว์ทุกชีวิตไม่สามารถเลี่ยงได้

พระองค์จึงออกแสวงหาเพื่อความพ้นทุกข์ของชีวิตและช่วยเหลือมวลมนุษย์ให้หลุดพ้นจากกรงขัง

คือกิเลสที่จะนำพาชีวิตต้องกลับมาเวียนว่ายไม่มีที่สิ้นสุด

พระองค์ทรงได้ศึกษาค้นคว้าหาทางพ้นทุกข์อยู่เป็นเวลา 6 ปี และในช่วง 6 ปี พระองค์ทรงบำเพ็ญทุกรกริยาด้วยความพากเพียรมุ่งมั่นด้วยวิธีการต่างๆ โดยบำเพ็ญเพียรทางทุกรกิริยา

ทรมานกายให้ลำบากอย่างยิ่ง

เริ่มแต่ทรงขบฟันด้วยฟัน

ดันเพดานปากด้วยลิ้น

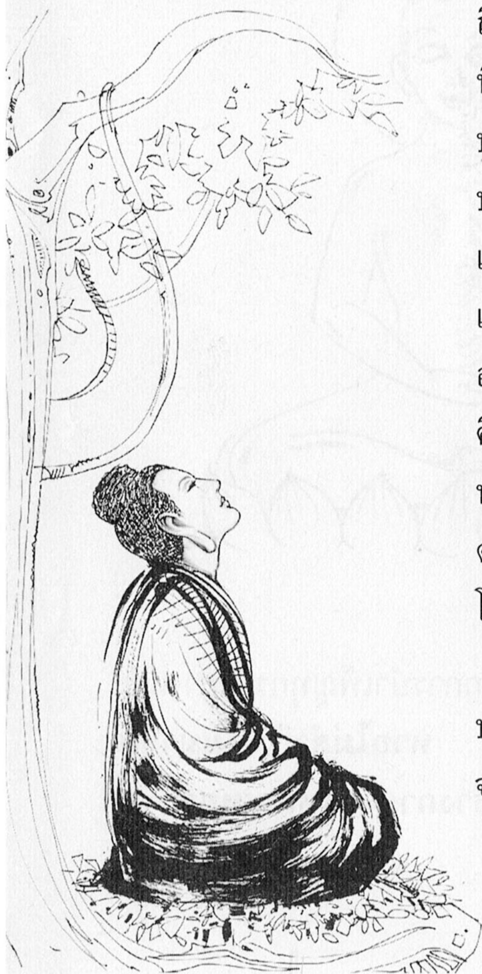
ผ่อนลมหายใจเข้าออกให้เหลือน้อยๆ แล้วกลั้นลมหายใจนานๆ จนตัวร้อนเป็นไฟ เหงื่อไหลย้อย

ทรงเสวยแต่น้อยจนถึงอดอาหาร

ในที่สุดพระวรกายก็ซูบผอม หนังหุ้มกระดูกได้รับความลำบาก จวนเจียนพระชนม์จะแตกสลาย นับว่าเป็นความเพียรอย่างยิ่ง แต่ก็หาได้สำเร็จพระสัมมาสัมโพธิญาณไม่ เพราะทุกรกิริยาไม่ใช่ทางแห่งการตรัสรู้

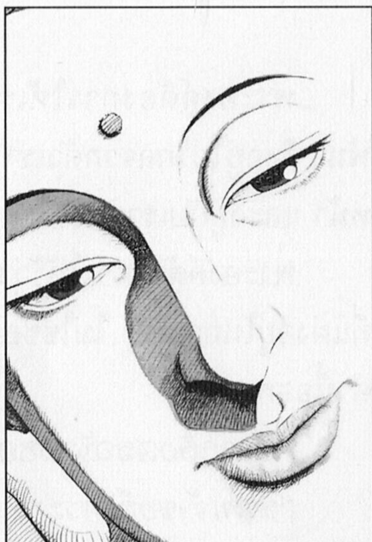

จากนั้น ได้ออกจากการบำเพ็ญทุกรกิริยา และตั้งปณิธานอันยิ่งใหญ่ว่า **หากไม่สำเร็จสัมมาสัมโพธิญาณ แม้กระดูกร่างกายจะแหลกเหลว จะไม่ยอมลุกจากที่นั่ง**

ปณิธานสะเทือนถึงฟ้าเบื้องบน พระพุทธทีปังกรพุทธเจ้าได้แสดงบุญญาธิการอาศัยดาวประกายพรึกให้ปรากฏ เพื่อประจักษ์ถึงจิตเดิมแท้ รู้ถึงหลักสัจธรรมที่อยู่ในตัวพระองค์เองนั่นคือ พุทธจิตธรรมญาณ พระองค์จึงได้บรรลุและตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

จากนั้น ท่านได้ทิ้งปริศนาธรรมไว้ ก็คือ **จุด ๆ หนึ่งบนใบหน้า**

คือจุด **"อุณาโลม"** แท้ที่จริงเป็นปริศนาธรรมที่ให้เรามาค้นหา "จุดสถิตจิตญาณ" นั่นเอง

ซึ่ง ณ จุดนั้นมีพระพุทธะที่แท้จริงสถิตอยู่ คือ "พุทธจิตธรรมญาณ" ญาณเดิมที่มีพุทธภาวะเช่นเดียวกัน และมาจากแหล่งเดียวกันกับพระองค์

"อุณาโลม"...เป็นเครื่องหมายของการตรัสรู้ ภาษาบาลีเรียก "อุณา" (unna) ภาษาอังกฤษบางครั้งเรียก "บูดดะไอ" (buddha eye) หรือ "เธิร์ดอาย" (third eye) ซึ่งสามารถแปลว่า ดวงดาที่สาม หรือดวงตาแห่งปัญญา นั่นเอง

พระองค์ต้องการให้เรามาค้นหาหนทางหลุดพ้น ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากตัวเรา อยู่ในตัวเรา สถิตตรงหน้า และอยู่กับเราตลอดมา

พระองค์ต้องการให้รู้ว่า จุดๆ นั้นเป็นของจริงที่แฝงอยู่ในกายเรา ไม่ใช่ของปลอม พระองค์จึงตรัสคำนี้ออกมาว่า...

"พุทธํ สรณํ คจฺฉามิ"

"ข้าพเจ้าขอถึงพระพุทธเจ้าเป็นที่พึ่งที่ระลึก"

แล้วอะไรล่ะคือ **พระพุทธะที่พึ่งได้** ?

พระพุทธะที่ให้เราพึ่งได้แท้จริง อยู่ที่ไหน ?

หากเราไม่ค้นหาความจริงที่พระพุทธองค์ตรัสไว้ เราจะเสียโอกาสที่ได้เกิดในกายนี้ ซึ่งพระเจ้าได้สร้างให้เป็นกายที่ใกล้ชิดพุทธะในตัวมากที่สุด

เมื่อใดที่พุทธจิตดวงนี้ในตัวเราถูกค้นพบ ก็จะบังเกิดพลานุภาพที่ยิ่งใหญ่ขึ้น นั่นคือ การรู้ตื่น และรู้แจ้งเพราะตราบใดที่เรายังหาต้นตอแห่งความทุกข์ คือจิตของเรายังไม่พบ ก็เปรียบเสมือนคนตาบอดที่

ต้องเดินคลำทางต่อไป เช่นเดียวกับชีวิตในท่ามกลางวิบากก็ไม่อาจหนีพ้นจากความทุกข์ได้เช่นเดียวกัน

ดังนั้น พุทธะที่อยู่ภายนอกกาย หรือพระพุทธรูปที่คนเรากราบไหว้บูชา ยังไม่สาสามารถเป็นที่พึ่งให้กับชีวิตเราได้อย่างแท้จริง เพราะล้วนเป็นเครื่องหมายหรือสัญญลักษณ์ที่ชี้นำทางให้เราเท่านั้น

เพราะพระพุทธะที่ตาเรามองเห็น สัมผัสได้เป็นรูปลักษณ์นั้น ล้วนตกอยู่ในความไม่เที่ยงแห่งทุกข์ 4 สถานคือ...

เกิดขึ้น ตั้งอยู่ เสื่อมสลาย และดับไป

อันนี้ยังพึ่งไม่ได้!

ส่วนจิตเดิมแท้ของเราคือ "จิตพุทธะ" มองไม่เห็นและไร้รูปลักษณ์ สิ่งนี้ไม่ตาย จึงไม่ตกอยู่ใน 4 สถาน เป็นอมตะนิรันดร์ รอจนกว่าบุญวาระถึงจึงจะได้ประสบพบเจอ

ฉะนั้น พระพุทธองค์จึงตรัสย้ำอีกว่า

"อัตตาหิ อัตตาโน นาโถ"

"ตนนั้นแลเป็นที่พึ่งแห่งตน"

"ตน" ในที่นี้แท้จริงก็คือ "พระพุทธะ" ที่อยู่ในตัวเรา คือ **พุทธจิตเดิมแท้** คือหลักสัจธรรมที่อยู่ในตัวเรา

พุทธจิตเรานี้แหละคือ "ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน"

และนี่คือ "พุทธธังสรณังคัชฉามิ"

เป็นพระพุทธะที่พึ่งของเราที่แท้จริง

ด้วยเหตุนี้ จึงต้อง "รับธรรม" เพราะการรับธรรมเป็นการรับรู้ถึงตัวตนที่แท้จริง นั่นก็คือจิตวิญญาณของเรา รู้ถึงที่มาและที่ไป เมื่อถึงวันอำลาโลกนี้ ชีวิตเราจะได้ไม่หลงทาง และไม่ต้องทนทุกข์ทรมานอยู่ในกรง ขังของโลกนี้อีกต่อไป นั่นเอง

อีกพระองค์หนึ่งที่พวกเราทุกคนรู้จักกันดีก็คือ พระโพธิสัตว์กวนอิม พระผู้เปี่ยมล้นด้วยมหาเมตตามหากรุณาอันยิ่งใหญ่ไพศาล

ท่านเป็นราชธิดาองค์ที่สามของกษัตริย์เมี่ยวจวง แต่มีความมุ่งมั่นที่จะฉุดช่วยสรรพสัตว์ให้พ้นจากทะเลทุกข์ ยอมรับการเคี่ยวกรำ เจออุปสรรคการทดสอบมากมาย

เมื่อพระองค์บรรลุธรรม ยังได้ทิ้งปริศนาธรรมให้เราค้นหา

นั่นก็คือ **"กิ่งหลิว"**และ **"แจกัน"**

ซึ่งกิ่งหลิวกับแจกันที่พระองค์ถือเป็นสัญลักษณ์ไว้นั้นก็คือปริศนาธรรม ย่อมแฝงความหมายเพื่อให้เรามาค้นหา แล้วความหมายที่แท้จริงคือสิ่งใดเล่า ?

ส่วนใหญ่แล้วก็จะขอพร ขอน้ำมนต์ศักดิ์สิทธิ์จากแจกันมาประพรม เพื่อให้ชีวิตของตนและครอบครัวอยู่เย็นเป็นสุข ปราศจากทุกข์โศกโรคภัยสิ่งเลวร้าย แคล้วคลาดปลอดภัยจากอันตรายทั้งหลายทั้งปวง

สิ่งเหล่านี้ยังไม่ใช่พระประสงค์ที่แท้จริงที่พระองค์ทำปริศนาไว้ ถ้าเช่นนั้นพระองค์จะไม่ตรัสคำนี้ไว้ในโศลกว่า...

"ท่ามกลางดงไผ่ ให้มองรู้เห็นตน
แยบยลคือคนโท น้ำใสใส่กิ่งหยาง
พระโพธิสัตว์ประทับอยู่ท่ามกลาง
ไม่เคยห่างแน่ชัดสัจธรรม"

พระประสงค์ของพระโพธิสัตว์กวนอิมต้องการให้เรานั้นมาค้นหา **"พระพุทธะที่อยู่ในกายตน"** จากปริศนา"แจกัน"และ "กิ่งหลิว"

พระองค์ต้องการให้เราพบตัวตนที่แท้จริงคือ "พุทธจิตธรรมญาณ" ให้เราได้รับรู้และได้บำเพ็ญขัดเกลาจิตพุทธะดวงนี้เสียใหม่ เพื่อให้เป็นพุทธจิตที่ใสสว่าง พุทธจิตดวงนี้จึงจะนำเราไปสู่การรู้แจ้งและการบรรลุธรรมได้อย่างแท้จริง

จากตัวอย่างที่นำมาเล่าแสดงให้เห็นว่า ผู้บำเพ็ญธรรมในอดีตนั้นเปี่ยมด้วยศรัทธาและปณิธานที่จะแสวงหาอาจารย์ผู้รู้แจ้งถ่ายทอดวิถีจิตคือวิถีธรรมนี้ แม้นชีวิตจะพบความยากลำบากแต่ก็ไม่ย่อท้อ แม้ชีวิตจะดับสลายก็ไม่คิดเสียดายหากแลกมาซึ่งความสำเร็จ

ปัจจุบันนี้กาลเวลาของโลกเปลี่ยนไป

บัดนี้เป็นยุคสุดท้ายปลายกัปที่เรียกว่า **ธรรมกาลยุคขาว** เบื้องบนเมตตาปกโปรดธรรมะลงสู่ครัวเรือน สาธุชนคนบุญได้มีโอกาสรับธรรม บำเพ็ญปฏิบัติธรรมร่วมกันทั้งครอบครัว

กล่าวคือ **“รับก่อน...บำเพ็ญทีหลัง”**

ต่างจากอดีต **“บำเพ็ญก่อน...ถึงจะได้รับ”**

หากมิใช่เพราะความเมตตาจากฟ้าเบื้องบนจุติวิถีอนุตตรธรรมลงสู่ครัวเรือนในยุคสุดท้ายนี้เพื่อปกโปรดคนบุญแล้ว คนธรรมดาอย่างเราก็ยากที่จะได้รับวิถีธรรมอันสูงส่งล้ำค่าอย่างง่ายดาย

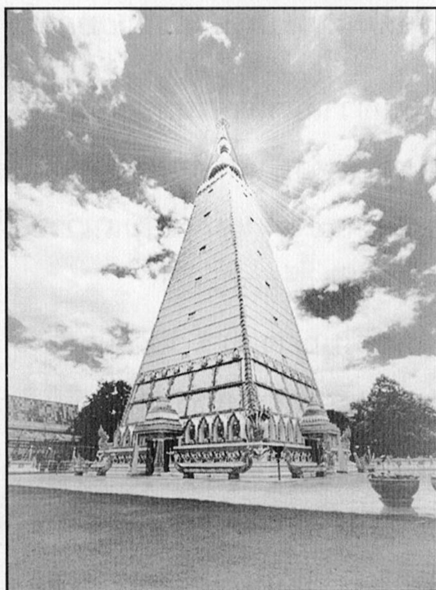
ดังคำกล่าวที่ว่า...

"หากไร้บุญวาสนา
แม้เงินทองกองท่วมหัว
มิขัดฝืนพระบัญชาฟ้าถ่ายทอดให้"

คนที่มีบุญวาสนาด้านวัตถุมานั้น บุคคลประเภทนี้ชีวิตก็จะเสาะแสวงหาแต่เงินทอง ชาตินี้ก็จะได้เป็นเศรษฐี มหาเศรษฐี แต่ก็ยังไม่แน่ว่าชาติหน้าจะมีวาสนาดีอย่างนี้อีกหรือเปล่า

ส่วนคนที่มีบุญวาสนาด้านจิตใจ บุคคลประเภทนี้ชีวิตก็จะเสาะแสวงหาคุณธรรม ชาตินี้ก็จะมีโอกาสได้รับธรรม ศึกษาธรรม บำเพ็ญปฏิบัติธรรม สร้างบุญกุศล เจริญปณิธาน และที่โชคดีไปกว่านั้นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ประกันให้ว่า **หากบำเพ็ญธรรมตลอดรอดฝั่งโอกาสสำเร็จธรรมรออยู่ข้างหน้าแน่นอน**

ความลับสวรรค์ กับ
ปริศนาธรรมของสิ่งศักดิ์สิทธิ์

ภาพที่เราเห็นอยู่นี้ คือ "พระมหาเจดีย์"

บนยอดของเจดีย์ จะเป็นที่ประดิษฐานพระบรมสารีริกธาตุ และสิ่งสำคัญคู่บ้านคู่เมืองที่หายากมาเก็บรักษาไว้ และครอบด้วยทองคำบริสุทธิ์

เพราะทองคำเป็นสิ่งที่มีความล้ำค่าอยู่ในตัวเองเหนือสิ่งอื่นใด น้อยคนที่จะมีสิทธิ์ได้ครอบครอง

อนุตตรธรรมก็เช่นเดียวกัน เปรียบเสมือนกับยอดเจดีย์ที่มีความศักดิ์สิทธิ์ มีความล้ำค่า มีความสูงส่ง ยากที่ใครๆ จะย่างก้าวไปจนถึงยอดเจดีย์ที่สูงลิบ และยากที่จะค้นพบในความหมายที่แท้จริงว่าสุดยอดของเจดีย์ที่ล้ำค่านั้น มีอะไรที่ซ่อนอยู่

ถ้าจะถามว่า ธรรมะที่ได้รับ...ยากหรือง่าย ?

คำตอบก็คือ ง่ายมาก !

ถามว่ายากมั๊ย ?... ก็ยากสุดประมาณ

คนที่จะเข้าใจในปริศนาที่ซ่อนอยู่มีไม่มาก น้อยคนที่จะเข้าใจถึง **แก่นธรรม** ในความหมายที่ลึกซึ้งว่าจุดที่เราได้รับคืออะไร มีความวิเศษ มีความแยบยลเหนือค่า เหนือประมาณ หาที่สุดมิได้ มันอยู่แค่ปลายจมูก ที่คนส่วนใหญ่มักจะมองข้ามในความวิเศษและความล้ำค่าของจุดที่ทำให้เราทุกคนก่อเกิดสติปัญญา และมุ่งตรงไปสู่ความสว่างไสวของจิตวิญญาณ

คนส่วนใหญ่เมื่อมาถึงพระมหาเจดีย์ ก็เพียงมากราบไหว้อยู่แค่ฐานเจดีย์ ซึ่งอาจมีพระพุทธรูป มีเกจิอาจารย์ มีเหล่าเทพ ตั้งไว้ให้เราได้กราบขอพร

แล้วตามด้วยคำพูดว่า

"โห !...มันสวยงามมาก"

"โห !...มันยิ่งใหญ่มาก"

"โห !...มันโบราณมาก"

"โห !...มันเป็นสิ่งที่เราไม่เคยเห็นมาก่อน"

ซึ่งน้อยคนที่จะรู้ว่าด้านบนสุดของเจดีย์แหลม ๆ นั้นคืออะไร ? มันใส่อะไรไว้ ? มันซ่อนอะไรอยู่ ? มันมีความหมายอะไร ? และเขาทำไว้เพื่ออะไร ?

ตรงนี้...ก็เปรียบเหมือนจุดสูงสุดของอนุตตรธรรมที่ให้ค้นหาเช่นกัน

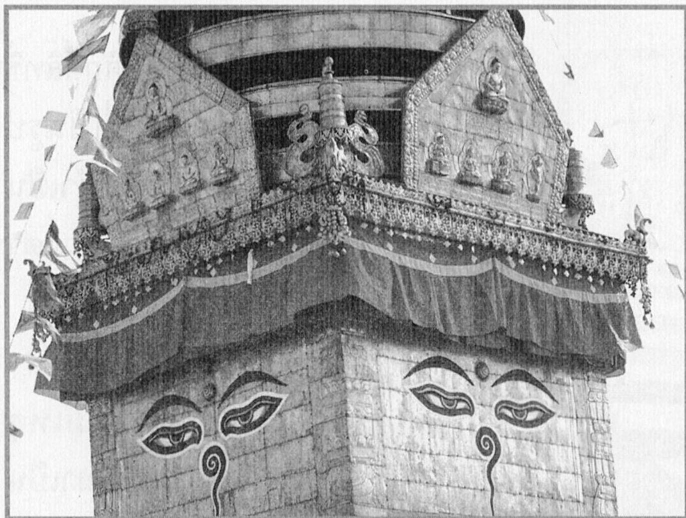
สูงสุดคืออะไร ?

คือ **พระอนุตตรธรรมมารดาเจ้า** ที่อยู่เหนืออื่นใด เป็นต้นกำเนิดของสรรพสัตว์สรรพชีวิตทั้งหลายทั้งมวลในโลก

บนยอดเจดีย์ศักดิ์สิทธิ์ของต่างประเทศที่เป็นรูปปิรามิด ทำไมเขาทำเป็นยอดแหลมและก็มีดวงตาอยู่ตรงกลาง

น้อยคนที่จะเข้าใจ !

แต่ทุกสิ่งย่อมมีเหตุและผล ความเป็นมาเป็นไปที่เขาได้สร้างได้ทำ เขาไม่สามารถเขียนหรือมายืนพูดเพื่ออธิบายให้ชัดเจนได้ เขาก็อาศัยสร้างสิ่งนี้ไว้ให้คนรุ่นหลังได้ค้นหา ได้รู้ถึงเหตุและผล

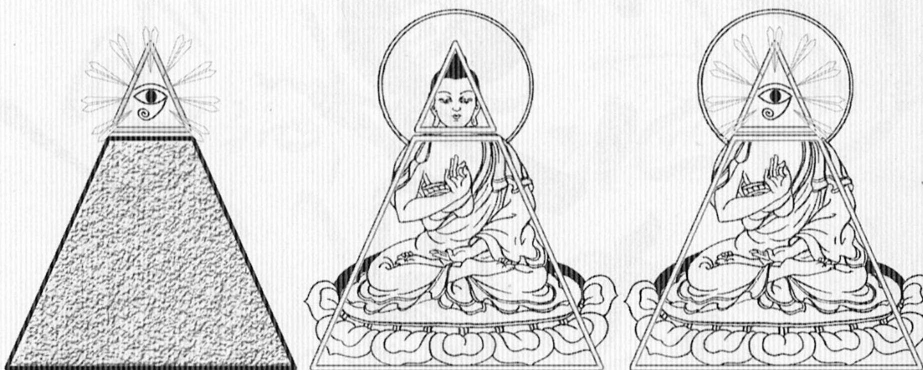
เมื่อเราศึกษาให้เข้าใจในหลักธรรม เราก็จะเข้าใจว่า อ๋อ !...เมื่อเรามาพบอย่างนี้เนี่ย เราก็จะมีความรู้สึกว่า...

เอ๊ะ!... มันมีอะไรซ่อนอยู่เหรอ ?

เอ๊ะ!... มันมีความหมายอะไร ?

และเพราะเหตุใดเขาถึงทำขึ้นมาเป็นรูปนี้ ?

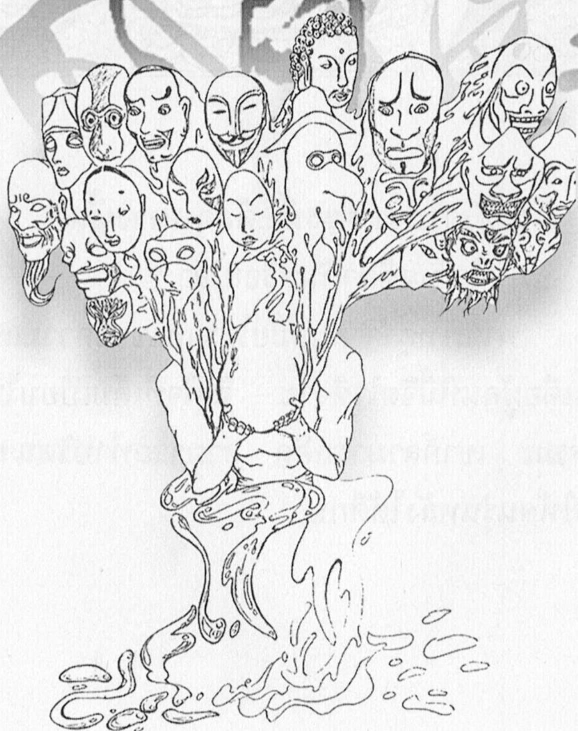
คนที่เข้าใจในธรรมะนี้ เขาจะค้นหา

ใช่หรือไม่ว่า **ตรงนี้...คือจุดตรงนั้น**

มันคืออันเดียวกันหรือเปล่า ?

เพราะเหตุว่า คนสมัยโบราณเขามีความแยบยล นั่นคือผู้คนที่มีจิตใจดีงาม จิตใจที่เต็มเปี่ยมไปด้วยธรรมะ เขาก็สามารถคิด สามารถทำปริศนาต่างๆ ไว้ให้คนรุ่นหลังได้ศึกษา

เมื่อโลกถึงกาลวิบัติ
จะกอบกู้ได้ด้วย“ธรรม”

ปราชญ์เมิ่งจื้อกล่าวว่า “เมื่อโลกจมลงสู่ความหายนะ จะกอบกู้ได้ด้วยธรรมะเท่านั้น”

เนื่องจากยุคนี้เป็นยุคที่มหันตภัยลงสู่โลกมนุษย์มากที่สุด ภัยที่เกิดขึ้นไม่ใช่ภัยธรรมชาติอย่างเดียว แต่เป็น **ภัยพิบัติ**

เมื่อคนในโลกขาดซึ่งคุณธรรม จริยธรรมและศีลธรรมเสื่อมลง มนุษย์จึงก่อกรรมทำเข็ญและสร้างบาปกันมากขึ้น จิตใจตกต่ำชั่วช้าถึงขีดสุด

ทำให้พลังเลวร้ายที่เกิดขึ้นปกคลุมไปทั่ว หลักทวิภาวะคลาดเคลื่อน กลับตาลปัตร

ภัยพิบัติจึงก่อตัวขึ้นจากแรงกรรมที่มนุษย์เป็นผู้สร้างเอง กลับมาทำลายล้างมนุษย์

จนบัดนี้กลายเป็นมหันตภัยที่เกิดขึ้นทั่วโลก

ประกอบกับกาลเวลาของโลกอายุมากขึ้น ใกล้ถึงวาระสิ้นสุด แม้ยุคนี้เป็นยุควัตถุรุ่งเรือง แต่จิตใจคนกลับตรงกันข้าม ตกต่ำเลวร้าย สังคมเสื่อมทราม บ้านเมืองจึงเกิดวิกฤติผิดธรรมชาติ เช่น

น้ำท่วม, บ้านเรือนสองฝั่งจมน้ำ

แผ่นดินไหว, โคลนถล่ม

พืชพรรณทางการเกษตรเสียหาย

พืชพันธุ์ไม่สมบูรณ์เหมือนแต่ก่อน

ข้าวยากหมากแพง ผู้คนอดอยาก

โจรผู้ร้ายชุกชุม

ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินไม่มี

ถ้าจะถามหาผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ก็หมดหวัง

เพราะถึงเวลานั้นไม่มีใครช่วยใครได้

ปราบกันไม่ไหวโจรผู้ร้ายชุกชุม

ความยุติธรรมก็ไม่ต้องพูดถึง

ใครมีเงินก็คือผู้บริสุทธิ์

คนดีจะท้อแท้จนไม่ยินดียินร้ายที่จะรักษาความดี และกลายเป็นคนไม่ดีไปในที่สุด

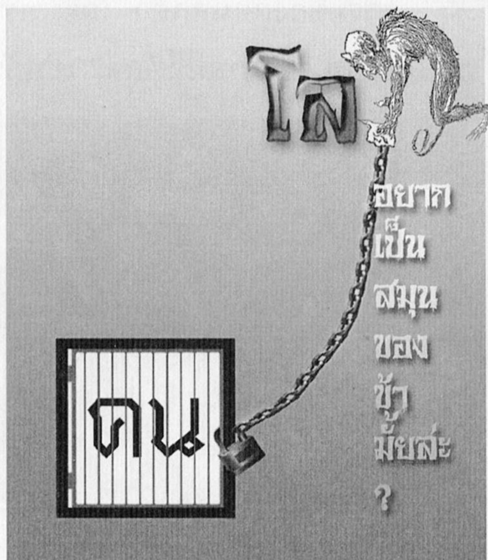
ข่าวฆ่ากันไม่เว้นแต่ละวัน

สาเหตุมาจากความโลภ ทรยศ หักหลัง

ระหว่างประเทศขาดสัมพันธ์ภาพที่ดีร่วมกัน กลับกลายเป็นทำสงครามสู้รบกันไม่เว้นแต่ละวัน

นั่นเป็นเพราะ **จิตใจของมนุษย์ขาดธรรมะ**

เมื่อจิตใจของมนุษย์ไร้ซึ่งธรรม จึงเป็นเหตุให้ความชั่วต่างๆ เข้าครอบงำ ความเห็นแก่ตัวมากขึ้นจึงก่อเหตุทำลายและเข่นฆ่า แท้จริงแล้วเคราะห์ภัยต่างๆ

ก็ล้วนมาจากจิตใจอันเป็นต้นตอของมูลเหตุเภทภัยทั้งสิ้น

แต่ก่อนที่ทุกอย่างจะถูกกวาดล้างทำลายไปพร้อมกับภัยพิบัติในครั้งนี้ ฟ้าเบื้องบนยังเมตตาเก็บรักษาคนดีไว้ ไม่ให้ถูกทำลายไปพร้อมกับภัยพิบัติ จึงประทาน **"วิถีอนุตตรธรรม"** ลงมาฉุดช่วย

สิ่งศักดิ์สิทธิ์กล่าวว่า *"เมื่อโลกจมสู่หายนะ จะกอบกู้ได้ด้วยธรรม"*

แม้โลกปัจจุบันจะอยู่ท่ามกลางสังคมกลียุคที่ศีลธรรมของผู้คนตกต่ำ เสื่อมทราม แต่ในทางกลับกันก็เป็น "โอกาสที่ดีที่สุด" เช่นกัน

...โอกาสอันดีที่เบื้องบนเมตตาประทานวิถีธรรมอันล้ำค่าลงสู่ชาวโลก เราจึงมีโอกาสรับธรรมและได้ปฏิบัติทั้งทางโลกทางธรรมควบคู่กันไป

...โอกาสอันดีที่เราได้พบ **ธรรมะจริง เหตุผลจริง โองการฟ้าจริง** ซึ่งเป็นเรื่องที่ยากจะประสบ

...โอกาสอันดีที่เราจะได้ชดใช้หนี้กรรมเก่ากว่าหกหมื่นปีให้หมดสิ้นในภพชาตินี้

...โอกาสอันดีที่เราจะได้แสดงความกตัญญูที่ยิ่งใหญ่ต่อบุพการี คือนำพาท่านมารับธรรม

...โอกาสอันดีที่เราสามารถบำเพ็ญชาตินี้สำเร็จชาตินี้

เพราะฉะนั้น คนที่ได้รับธรรมะนี้และได้บำเพ็ญปฏิบัติธรรมจนลมหายใจสุดท้าย เมื่อถึงเวลาจิตญาณออกจากร่าง จิตนั้นจะไม่ไปนรก ไม่ไปสวรรค์ แต่จะไปในหนทางตรงคือนิพพาน **เพราะจิตญาณนั้นได้พ้นจากความมืดมน พบแล้วซึ่งหนทางสว่างที่จะนำจิตญาณกลับคืนสู่มาตุภูมิ**

ไชโย่... ไชโย่...
รู้แล้ว... รู้แล้ว...
ว่าเราคือใคร!

จุดเด่นของ "อนุตตรธรรม"

พระโอวาทพระพุทธจี้กง

อนุตตรธรรม... ฉุดช่วยจิตญาณ

อนุตตรธรรม... บอกให้รู้ว่าเราก็คือ "พุทธะ"

อนุตตรธรรม... ส่งเสริมคุณธรรมแห่งกตัญญู

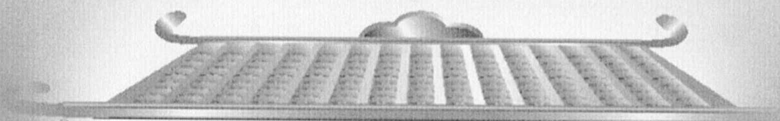
อนุตตรธรรม... ประกาศสัจธรรมเพื่อปัญญาญาณ

อนุตตรธรรม... ให้ความสำคัญด้านจริยามารยาท

อนุตตรธรรม... ให้ความสำคัญด้านการสร้างบุญ
ครบทั้งสามทาน *

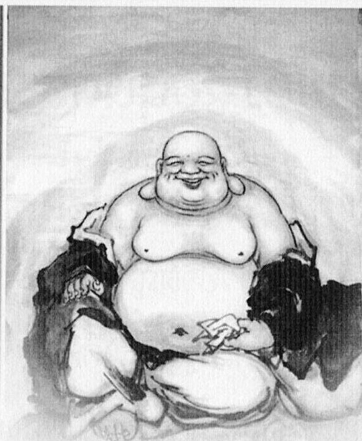
* *สามทาน คือ ทรัพย์เป็นทาน, แรงกายเป็นทาน, วิทยาทาน*

大肚中包藏世

笑容上展露乾

“ ขอเชิญรับธรรม ”

หากว่า...

ท่านกำลังตกอยู่ท่ามกลางความทุกข์ หรือ
มุมอับแห่งชีวิต ท่านเห็นชีวิตนี้ไร้ความหมาย

“ ขอเชิญรับธรรม ”

พวกเราต่างบรรลุหนทางแห่งชีวิต
ว่าโชติช่วงหลังรับธรรม

หากว่า...ท่านกำลังใคร่ครวญ
และค้นหาความหมายแห่งชีวิต

" เชิญมารับธรรม "

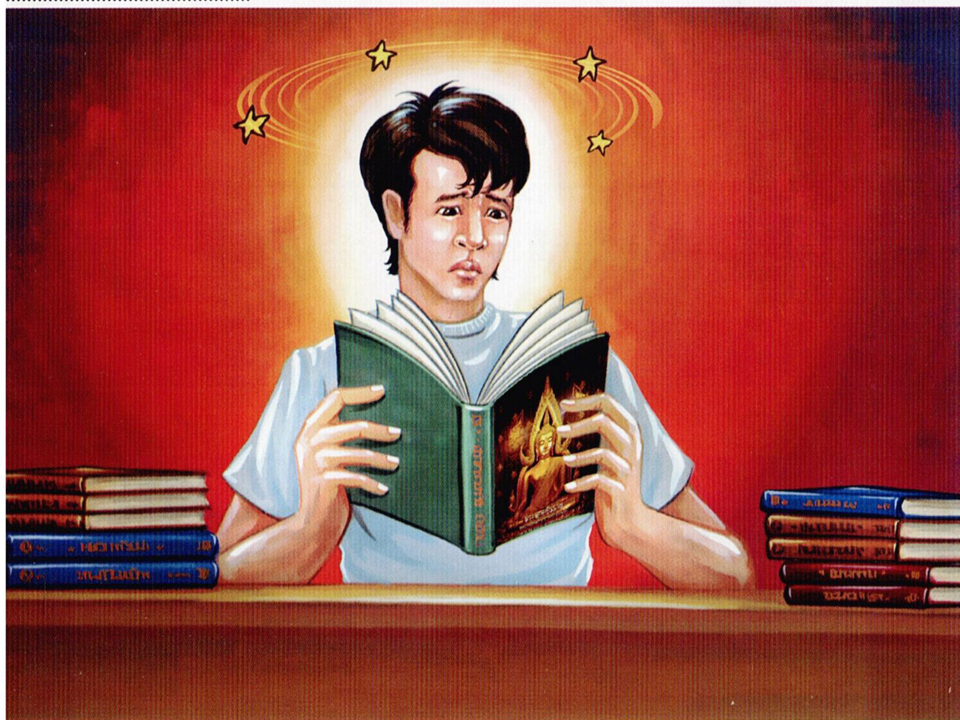
ท่านจะพบวิถีชีวิตที่นิรันดรหลังรับธรรม

หากว่า...ท่านกำลังทนทุกข์ทรมาน
จากโรคร้าย ถึงขีดสุดแห่งการเยียวยา

“ ขอเชิญรับธรรม ”

ธรรมะจะช่วยพยาบาลท่านทั้งกายและใจ

หากว่า...

ท่านกำลังศึกษาธรรมะและรู้สึกมืดมน

“ เชิญมารับธรรม ”

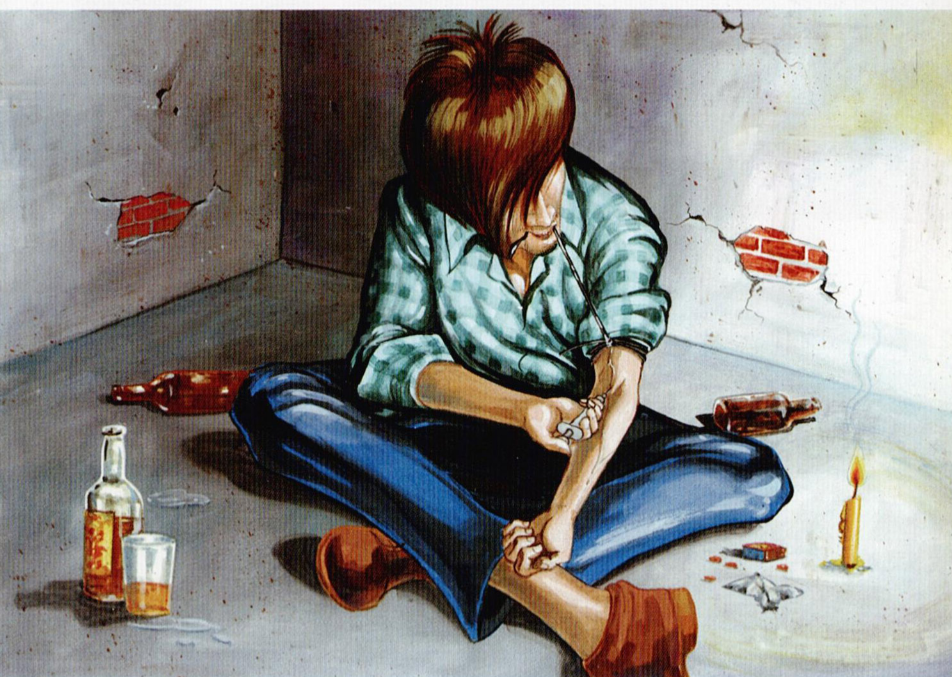
ปัญญาจะแจ้ง ภาวะแห่งพุทธะจะปรากฏ

หากว่า...

ท่านกำลังวุ่นวายอยู่กับสุรา ยาเสพติด
และการพนัน อยากขอเวลาจากท่านสักนิด
มาสัมผัสชีวิตใหม่

" ขอเชิญรับธรรม "

ท่านจะพบโลกอันศิวิไลซ์ด้วยตนเอง

หากว่า...ลูกหลานท่านสอนยาก

และปวดหัวกับการซุกซนของเขา

“ เชิญพาพวกเขามารับธรรม ”

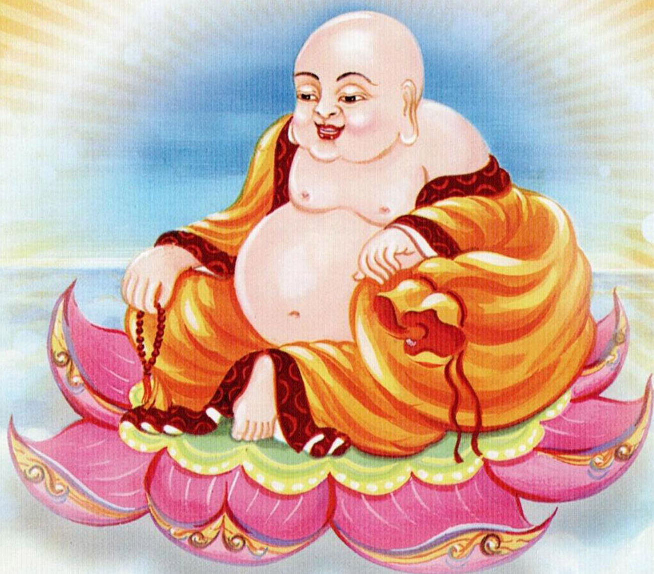
ธรรมะจะช่วยอบรมและคุ้มครองพวกเขา

หากว่า...สมาชิกในครอบครัวหรือมิตรสหาย
ของท่าน กำลังตกอยู่ในความทุกข์

“ เชิญพาพวกเขามารับธรรม ”

กระแสแห่งศานติสุข
กำลังรอท่านทุกคนมาดื่มด่ำ

เหตุใดเบื้องบนต้องประทาน "อนุตตรธรรม" ลงสู่มนุษย์โลก

วิถีอนุตตรธรรมลงโปรดสู่โลกมนุษย์
ก็เพื่อปลดเปลื้องภัยพิบัติ
กอบกู้จิตใจมนุษย์ที่เสื่อมทราม
ผลักดันให้โลกเอกภาพแห่งสันติสุขอุบัติขึ้นในเร็ววัน
แปรเปลี่ยนโลกโลกีย์ให้เป็นแดนสุขาวดี
และให้วิมานเกิดขึ้นบนแดนดิน

พระโอวาทพระพุทธจี้กง

รายชื่อหนังสือธรรมะ

1. กระจกส่องกรรม
2. บุญวาสนามาจากการบริจาค
3. พระมหาคุณบุพการี ฯ
4. เวียนว่ายตายเกิด
5. รู้ชีวิตกำหนดชีวิต
6. พระในบ้าน
7. ลาภอันประเสริฐ
8. ต่างกันในกาย
9. ศีล ๕
10. พระคุณพ่อแม่ยากทดแทน
11. เพชรน้ำเอก เล่ม ๑, ๒, ๓
12. ธรรมะกับภัยพิบัติ
13. บาปทำแท้ง
14. ศิษย์รักเอ๋ย เล่ม ๑, ๒
15. พระจี้กงสงฆ์เจ้าปัญญา
16. การ์ตูนคัมภีร์กวนอูปลุกชาวโลก
17. พิจารณ์เก้า
18. ตื่น ๑ (คิดบำเพ็ญยังไม่สาย)
19. ตื่น ๒ (ตื่นด้วยปัญญา)
20. ทวง
21. ชิงโข่ว (ปณิธานกินเจ)
22. ปัญญาบรรเจิด
23. พระคุณฟ้าฯ
24. พญาช้างเผือกขอรับธรรม
25. ๒๔ กตัญญูสะเทือนฟ้า
26. พระอาจารย์สอนศิษย์บำเพ็ญ
27. พุทธระเบียบ ๑๕ ข้อ
28. เส้นทางสายเก่า
29. สำนึกในดวงใจ
30. คุณธรรมงดงาม ๕ ประการ
31. คุณค่าที่แท้จริงของชีวิต
32. กลับมาสถานธรรม ฯ
33. ไตรรัตน์กับการบำเพ็ญ
34. แม่ครัวหัวใจรักธรรม
35. จิตศรัทธาพาประจักษ์
36. หลักแห่งการบำเพ็ญธรรม ๑๐
37. วิญญาณสีนามิ
38. ลังกาวตารสูตร
39. กินเจเว้นกรรม
40. เหตุต้นผลกรรม
41. บำเพ็ญในยุคท้ายปลายกัป
42. ไตรรัตน์แก้ววิเศษ ๓ ประการ
43. ธรรมะในครัวเรือน
44. ทางสายตรง
45. ทศมหาปณิธานพระสมันตภัทรฯ
46. ผู้บำเพ็ญพึงสังวร
47. สอนคนให้เป็นคน
48. มหาราชายอดกตัญญู

อานิสงส์ ๑๐ ประการ

ของการพิมพ์หนังสือธรรมะแจกเป็นธรรมทาน

๑. กรรมเวรจากอดีตชาติจะได้ลบล้าง
๒. ความเป็นสิริมงคลย่อมจะมีมาสู่ครัวเรือน
๓. บุตรหลานที่พาลเกเรจะกลับตัวเป็นคนดี
๔. วงศ์สกุลจะมีผู้สืบทอดและเจริญรุ่งเรืองทุกๆ ชั่วอายุ
๕. คิดจะทำการอันใดจะมีคนมาให้ความช่วยเหลือ
๖. ขจัดเคราะห์ภัย ภัยใหญ่จะกลายเป็นภัยเล็ก
๗. คนป่วยเรื้อรังจะหายจากโรคฯ
๘. วิญญาณของบรรพชนจะพ้นจากถูกทรมานไปสู่สุคติ
๙. เป็นบารมีคุ้มครองลูกหลานให้อยู่เย็นเป็นสุข
๑๐. บังเกิดบุญวาสนาและให้มีอายุยืนยาว

จัดจำหน่ายโดย

ฟ้าประทานบุ๊ค

โทร. 085-0658236, 081-2349096

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอกอนันต์เผยแพร่ธรรม

โทร. 089-6726781, 081-2340960
แฟกซ์. 034-246644
www.96rangjai.com email : 96rangjai@gmail.com

พระโอวาทพระพุทธจี้กง

นาทีแห่งชีวิต...สำคัญสุดอยู่แห่งไหน ?

ใจรับรู้ธรรม

นำชีวิตก้าวไปสู่ความสว่างเรืองรอง

ฉุดช่วยตน...ฉุดช่วยคน...พ้นจากทะเลทุกข์

คือสิ่งที่สำคัญสุดในวันนี้

เอกอนันต์

www.96rangjai.com | e-mail : 96rangjai@gmail.com

เหตุใดต้องรับธรรม

為什麼要求道